

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **M. M.**
státní příslušnost: Ruská federace
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupen advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 834/7, 7052 00 Ostrava
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2025, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Věc se týká zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce je Čečenec, občan Ruské federace. Z Ruska vycestoval dne 20. 8. 2024 letecky do Turecka, a následně do Bosny a Hercegoviny. Odtud dne 25. 8. 2024 pomocí převaděčů přešel schengenskou hranici do Chorvatska, odkud pokračoval do Maďarska. Dne 27. 8. 2024 jej u Brna při kontrole dálkového autobusu na lince z Budapešti do Berlína kontrolovala

cizinecká policie. Žalobce se prokázal cestovním dokladem Ruské federace, neměl ale platné vízum, které by jej opravňovalo ke vstupu na území ČR. Z cizineckého informačního systému vyplynulo, že žalobce není oprávněn k pobytu na území ČR, proto byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců¹. Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2024² pak uložila Policie ČR žalobci správní vyhoštění, stanovila zákaz vstupu na území členských států EU a dalších smluvních států po dobu 2 let a povinnost vycestovat z území smluvních států do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, popř. do 30 dnů od odpadnutí důvodu, pro který by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 1. 2025.

3. Žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění požádal dne 29. 8. 2024 o udělení mezinárodní ochrany. Z důvodu obavy, že byla tato žádost podána jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, byl žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2024 (pře)zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále „ZZC“) podle zákona o azylu³. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 11. 2024 žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, avšak nevyčkal rozhodnutí soudu a po propuštění ze zajištění⁴ dne 2. 1. 2025 svévolně opustil Pobytové středisko v Havířově a odcestoval. Krajský soud v Ostravě poté řízení o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany zastavil⁵. Usnesení nabylo právní moci dne 24. 2. 2025, tudíž měl žalobce povinnost do 26. 3. 2025 opustit schengenský prostor podle rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce ale odcestoval do Německa, kde znovu požádal o mezinárodní ochranu.
4. Dne 29. 7. 2025 byl žalobce cizineckou policií převzat v rámci dublinského řízení z Německa a zajištěn podle zákona o pobytu cizinců.
5. Dne 5. 8. 2025 podal žalobce novou žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný dospěl k závěru, že je opět důvod domnívat se, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a že nebude se správními orgány spolupracovat, a proto dne 7. 8. 2025 rozhodl⁶ podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu o (pře)zajištění žalobce v ZZC do doby předpokládaného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany včetně možného soudního přezkumu. Dobu trvání zajištění stanovil podle § 46a odst. 5 zákona o azylu na 110 dnů, tj. do 22. 11. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou ale soud zamítl⁷.
6. Dne 10. 11. 2025 rozhodl žalovaný, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, o níž se vede toto řízení.

¹ Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů

² Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje č. j. X.

³ Žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2024, č. j. X zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 2. 10. 2024, č. j. 20 Az 44/2024-16.

⁴ Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 12. 2024, č. j. 20 Az 54/2024-19 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o nepropuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 6. 11. 2024, č. j. X.

⁵ Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 2. 2025, č. j. 62 Az 54/2024-36.

⁶ Rozhodnutí ze dne 7. 8. 2025, č. j. X.

⁷ Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 9. 2025, č. j. 17 A 46/2025-97.

7. Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2025⁸ žalovaný dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 téhož zákona prodloužil do 19. 12. 2025. Žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí soud také zamítl⁹.
8. Následně soud vydal dne 17. 12. 2025 rozhodnutí¹⁰, jímž dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 téhož zákona prodloužil do 31. 1. 2026. Žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí soud také zamítl¹¹.
9. Vzhledem k tomu, že soud nepřiznal odkladný účinek žalobě žalobce proti rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany¹², byl žalobce rozhodnutím Policie ČR ze dne 10. 1. 2026 (pře)zajištěn podle zákona o pobytu cizinců k realizaci správního vyhoštění.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

10. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že novou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z důvodu, že nechce bojovat a nikomu ubližovat, neboť je to v rozporu s jeho svědomím a náboženstvím. V Rusku byl ale pro něj již vydán povolávací rozkaz do armády a tamní vojenské složky po něm pátrají, neboť se zřejmě dopustil trestného činu tím, že tento rozkaz neuposlechl a namísto toho vycestoval. Povolávací rozkaz a celostátní pátrání přitom byly novými skutečnostmi odůvodňujícími meritorní posouzení žádosti. Tvrzení žalovaného ohledně povolávacího rozkazu jsou ale rozporuplná, neboť v napadeném rozhodnutí nejprve uvedl, že se jedná o novou informaci, a poté, že se jí již zabýval v předchozím správním řízení. Závěr žalovaného, že žalobci žádné sankce nehrozí, neboť povolávací rozkaz ani nepřevzal, není pravdivý, neboť žalobce výslovně uváděl, že povolávací rozkaz převzal jeho otec, načež následovalo zahájení trestního stíhání pro dezerci. Dále poukázal na rozsudky, v nichž přijaly soudy závěr plně aplikovatelný na posuzovaný případ, že branná povinnost spojená s účastí v ozbrojeném konfliktu může být důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný tak nepostupoval správně a vystavil žalobce reálné možnosti návratu do země, kde jej tamní režim může potrestat velmi krutým způsobem. Touto okolností se žalovaný nezabýval. Dále žalobce v této souvislosti uvedl, že situace v Rusku je značně proměnlivá, takže některé dílčí informace v zprávách o zemi původu jsou zastaralé. Žalovaný si tak měl pořídit nové relevantní informace vztahující se ke specifické situaci žalobce, jemuž hrozí nebezpečí nelidského trestu za zběhnutí.
11. Vycestování žalobce do Německa po zamítnutí jeho první žádosti o azyl nehodnotil žalovaný podle žalobce v celkovém kontextu jeho azylového příběhu. Pominul tak, že se žalobce tolik obával přemístění do Ruska, že se snažil situaci zachránit všemi možnými způsoby, jakkoli ne šťastnými.
12. Další novou skutečností bylo podle žalobce jeho tvrzení o hrozbě krevní msty v zemi původu a celou situaci pak doplňuje i vysoké zadlužení rodiny, jež si půjčila peníze, aby mohla žalobce z povolávacího rozkazu „vykoupit“. Žalovaný měl podle žalobce žádost meritorně posoudit a opatřit si zprávy o Čečensku a jeho politické a bezpečnostní situaci.

⁸ Rozhodnutí ze dne 13. 11. 2025, č. j. X.

⁹ Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 12. 2025, č. j. č. j. 62 Az 52/2025-15.

¹⁰ Rozhodnutí ze dne 17. 12. 2025, č. j. X.

¹¹ Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 23. 1. 2026, č. j. 78 Az 11/2025-33.

¹² Usnesení zdejšího soudu ze dne 5. 1. 2026, č. j. 78 Az 8/2025-26.

13. Dále žalobce uvedl, že trpí posttraumatickou stresovou poruchou, v noci se budí s panickým strachem a musí na tyto obtíže užívat léky. Žalovanému přitom sdělil, že si může dokumentaci o léčích vyžádat ze ZZC ve Vyšních Lhotách, neboť mu je zde lékař předepsal. Žalobce tak vzhledem ke svému duševnímu onemocnění potřebuje být v klidu a žít na stálém místě, tj. v ČR.
14. Všechny uvedené skutečnosti podle žalobce svědčí pro závěr, že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které označil za řádně odůvodněné, nikoli rozporuplné a skutkový stav za dostatečně zjištěný. Shrnul judikaturu k posuzování opakovaných žádostí, a zdůraznil, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

Jednání soudu

16. Při jednání soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalobce doplnil, že žalovaný ve vztahu ke zprávám o zdravotním stavu žalobce porušil svou povinnost opatřovat v řízení důkazy. U jednání předložil lékařské zprávy, z nichž podle něj vyplývá, že jeho zdravotní stav není dobrý a je minimálně důvodem k udělení humanitárního azylu.

C) Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu.
18. Rozsah přezkumné činnosti soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustné opakované žádosti je značně omezený. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, NSS zdůraznil, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
19. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany označil (žádost ze dne 29. 8. 2024) označil za důvod podání žádosti to, že nechce jít do války na Ukrajinu, přičemž jej tam chtěli dotáhnout násilím a skrze otce mu ruská policie vyhrožovala smrtí. Při pohovoru k této žádosti dne 17. 9. 2024 uvedl, že byl nucen jít do války policií v Grozném, jehož ho nutila podepsat nějaký prázdný papír, pravděpodobně souhlas a účasti ve válce na Ukrajině. Na to žalobce podrobně popsal 26 dnů, kdy jej měla z důvodu odepření požadovaného podpisu policie mučit, poté jej vykoupili rodiče částkou 1 mil. rublů, byl propuštěn, avšak následně ve snaze zastavit mučení svého otce se vrátil a papíry podepsal, přičemž šlo pravděpodobně o odvod na frontu a vyhlášení pátrání v případě útěku. Následně žalobce odcestoval do Turecka, přičemž na letišti lhal, že je proti Ukrajině, aby jej pustili. Dále uvedl, že vojenskou sužbu zatím neabsolvoval. Spoléhal na pomoc známých v Německu, proto tam směřoval a chtěl podat žádost o udělení mezinárodní

ochrany. Vyjádřil obavy z návratu do Ruska z důvodu, že měla policie sdělit jeho rodičům, že vrátí-li se, bude zadržen a nepůjde-li do války, zabijí ho. Do války ale jít nechce, nechce zabíjet, nechce, aby ukrajinské děti skončily bez svých rodičů ani aby jeho starší rodiče zůstali bez syna, pokud by ve válce padl.

20. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 11. 2024 žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Poukázal na skutečnost, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení policií bez povolení k pobytu, zajištění v ZZC a vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, takže zjevně účelově, neboť měl namířeno do Německa a bez zadržení by tak zde žádost nepodal (k tomu měl již příležitost v Chorvatsku, Maďarsku, Slovensku i Rakousku, přes něž cestoval). K obavám žalobce z výkonu vojenské služby žalobce konstatoval, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, což uznávají i mezinárodní úmluvy o lidských právech, takže vyžadování plnění těchto povinností nemůže být označitelné za pronásledování. Poukázal také na skutečnost, že v případě žalobce nelze očekávat, že by měl být případný výkon vojenské služby uplatněn diskriminačně. Dále žalovaný uvedl, že z Informace OAMP ze dne 21. 3. 2024 zjistil, že zákaz odjezdu do zahraniční platí od okamžiku předvolání k odvodu, a dále, že po doručení předvolání k odvodu je předvolaný povinen dostavit se do 20 dnů k vojenské komisi, přičemž toto nedostavení se je sankcionováno pokutou až 30 tis. rublů a opakované nedostavení se je již trestným činem, za který hrozí pokuta (což v praxi převažuje), či trest odnětí svobody v maximální výši 2 let.
21. Poté žalovaný na str. 6 rozhodnutí ze dne 18. 11. 2024 uvedl, že sám žalobce přiznal, že základní vojenskou službu neabsolvoval a popřel také, že by mu byl doručen povolávací rozkaz, a dále připomněl, že žalobce vycestoval z Ruska letecky s oficiálním cestovním dokladem, aniž by mu v odletu kdokoli bránil, z čehož dovodil, že nikdo žalobcův možný nástup základní vojenské služby, či dokonce nasazení do armády na Ukrajině neřešil, takže obavy žalobce v tomto směru označil za účelové a nijak neodůvodněné. Bez prokazatelného převzetí předvolání podle žalovaného nemůže být žalobce ve vlasti sankcionován za vyhýbání se vojenské službě, které má navíc ve většině případů podobu pokuty. Následně žalovaný uzavřel, že *„samotná povinnost každého občana Ruska, včetně žalobce, účastnit se vojenské služby nebo v rámci případné mobilizace jakéhokoli dalšího výcviku, či dokonce bojových operací, pokud je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnost či náboženství atd., nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ruských státních orgánů, a t ani v případě následného nasazení vojáků ve vojenském konfliktu. Z tohoto důvodu jsou tak obavy žadatele z povolání k výkonu vojenské služby v ruské armádě ve vztahu k důvodům udělení mezinárodní ochrany irelevantní.* Následně ještě žalovaný označil za smyšlené celé vyprávění žalobce o mučení policií v Grozném, neboť žalobce nic z toho dříve neuváděl v rámci řízení správním vyhoštění, jen uvedl, že byl předvolán na policii a vyzván, aby šel bojovat na Ukrajinu, když nepracuje ani nestuduje, přičemž kdyby odmítl jít bojovat, špatně by to dopadlo a mohl by být (nikoli byl) mlácen a mučen policií. Současně na něm žádné stopy o mučení nenalezl ani lékař v ZZC.
22. Při poskytnutí údajů k nové žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 5. 8. 2025 žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že nechce nikoho zabíjet a nechce jít do války, neboť mu jeho víra zakazuje kohokoli zabít nebo mu ubližovat. Potvrdil, že důvody jeho žádosti uváděl již v předchozím řízení, ohradil se pouze, že v předchozím řízení ještě neměl povolávací rozkaz a nebyl dán do celostátního pátrání. Uvedl, že je v Rusku proti němu vedeno trestní stíhání, přičemž je stíhán jako dezertér s tím, že k podepsání souhlasu s

celostátním pátráním donutili před dvěma měsíci pracovníci vojenské správy jeho otce, jemuž také předali povolávací rozkaz, který mu otec doručil přes známé. Dále uvedl, že trpí posttraumatickou stresovou poruchou, dvakrát se pokusil o sebevraždu a byl v Německu zdravotně vyšetřován, přičemž stanovenou diagnózu sdělil v ZZC a přislíbil doložení dokladů.

23. Po výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí žalobce uvedl, že jeho bratr měl v červnu v Čečensku havárii, při níž zahynul chlapec, jehož rodina se hodlá pomstít usmrčením žalobce, neboť v Čečensku existuje krevní msta, a dále doplnil, že narůstají dluhy jeho rodině, neboť si jeho rodiče zapůjčili peníze, aby jej vykoupili u policie. Závěrem pak dodal, že se v Německu léčil s psychikou, bere léky a léčí se.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z doloženého povolávacího rozkazu zjistil, že žalobci bylo uloženo se dne 3. 6. 2025 v 9:30 dostavit na vojenskou správu k úkonům spojeným s povoláním do vojenské služby, k čemuž uvedl, že jej přijal jako doklad prokazující, že byl žalobce odveden k výkonu vojenské služby, a podporující jeho obavy z výkonu této služby, o nichž však již žalobce hovořil v předchozím řízení a o jejichž pravdivosti neměl žalovaný pochybnosti. Tento dokument tak podle žalovaného nedokládá žádné nové skutečnosti, a proto jej vzal jen na vědomí, aniž jej použil jako podklad rozhodnutí. Poté žalovaný srovnal důvody nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody, které uváděl již v žádosti předchozí, a dospěl k závěru, že jsou totožné – žalobce nechce jít do války a nikoho zabíjet. Uvedl proto, že jelikož se těmito skutečnostmi meritorně zabýval v řízení o první žádosti žalobce a neshledal v nich důvody pro udělení mu mezinárodní ochrany, nemá důvod se jimi zabývat opětovně. Žalobce podle žalovaného neuvedl jakékoliv nové relevantní informace či skutečnosti, které by bylo potřeba opětovně hodnotit či které by měly jakýkoliv vliv na rozhodnutí, na čemž nic nemění ani žalobcem doložený povolávací rozkaz k nástupu základní vojenské služby, ani jeho ničím nepodložené tvrzení o údajném vyhlášení celostátního pátrání po jeho osobě a jeho údajném trestním stíhání pro dezerci, které předně neodpovídá reálným postupům ruských orgánů a konkrétní situaci žalobce, který osobně zjevně doposud povolávací rozkaz nepřevzal a nevztahují se na něj tedy žádné sankce, spojené s nedostavením se na vojenskou správu, tím méně trestání za dezerci, kdy do armády dotyčný zatím vůbec nenastoupil. Dále žalovaný dodal, že o účelovosti a nevěrohodnosti tvrzení žalobce o aktuální údajné hrozbě jeho zadržení a trestního stíhání je přesvědčen i proto, že žalobce lhal už v první žádosti o mezinárodní ochranu. Jedná se tak podle žalovaného o tvrzení sdělená ve snaze dále obohatit a vygradovat azylový příběh s cílem ovlivnit současné řízení o udělení mezinárodní ochrany a legalizovat si tak další pobyt na území EU.
25. Dále žalovaný uvedl, že svá tvrzení o posttraumatické stresové poruše a její léčbě žalobce nijak nedoložil, ačkoli doložení podkladů k těmto tvrzením výslovně slíbil při seznámení s podklady rozhodnutí, takže i tato tvrzení označil za účelová. Stejně tak žalovaný neuvěřil ani tvrzením žalobce o hrozbě krevní msty, označil je za ničím nepodloženou a hypotetickou spekulaci, a poukázal i na skutečnost, že tento nový důvod sdělil žalobce až při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, tedy v okamžiku, kdy vyvodil, že jeho řízení skončí negativním rozhodnutím, přestože tuto skutečnost mohl sdělit již při poskytnutí údajů k žádosti, neboť k dané události mělo podle něj dojít ještě před jejím podáním, konkrétně v červnu 2025. Stejně tak vyhodnotil jako nevěrohodné, že i na tvrzení o narůstajícím zadlužení rodičů si žalobce vzpomněl až při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, ač tak mohl učinit již při podání žádosti, ba dokonce ještě v předchozím řízení. Nadto podle

žalovaného žalobce neuvedl žádné obavy z potíží, které by měl sám mít v souvislosti s těmito dluhy v případě návratu do vlasti, přičemž finanční dluh v zemi původu nelze označit za pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo hrozbu vážné újma podle § 14a téhož zákona.

26. Dále žalovaný na základě informací o zemi původu (informací OAMP o bezpečnostní situaci v Rusku z 15. 4. 2025, o návratech občanů Ruska do vlasti z 5. 3. 2025 a o základní vojenské službě v Rusku z 28. 1. 2025) uzavřel, že v Rusku nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od listopadu 2024, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
27. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
28. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1. Podle odst. 2 téhož ustanovení je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
29. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.*
30. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
31. V posuzované věci je nesporné, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 8. 2025 byla opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Z citovaných ustanovení pak vyplývá, že opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit, jen uvedl-li žadatel (nebo se jinak objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání dříve a které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. K otázce opakované žádosti o mezinárodní ochranu již existuje ustálená judikatura, podle níž je pro přijatelnost opakovaných žádostí třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“ mající určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Smyslem je totiž na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (viz rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Věcné projednání opakované žádosti je podle rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 výjimkou, „*kteřou je třeba vykládat restriktivně*

tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“ (viz také usnesení NSS ze dne 31. 7. 2024, č. j. 1 Azs 123/2024-41, bod 6 a judikatura tam citovaná).

32. V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19, shrnul NSS, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat „*zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“.
33. Krajský soud posoudil žalobou napadené rozhodnutí optikou uvedených judikturních závěrů a dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto náležitosti obsahuje. Žalovaný neshledal existenci žádných nových azylově relevantních skutečností, neboť buď žalobcem označované skutečnosti označil za nikoli nové (obava z výkonu vojenské služby), ničím nepodložené a účelové (obava z trestního stíhání za dezerci, zdravotní důvody a obava z vendety), popř. jako ty, jež nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě (zadlužení rodičů). Tyto závěry přitom považuje soud za zcela správné.
34. Nové skutečnosti uvedené žadatelem v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vytvářet takovou situaci, ve které se zásadním způsobem změnil postavení žadatele oproti předchozímu stavu, který byl zkoumán v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomuto však v nyní posuzovaném případě nedošlo. Krajský soud souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí v tom, že žalobce v řízení o opakované žádosti neuvedl žádnou novou skutečnost, na jejímž základě by měl žalovaný opětovně posuzovat žádost žalobce meritorně. Vypořádání se povolávacím rozkazem žalovaným nepovažuje krajský soud za rozporné. Žalovaný správně uvedl, že povolávací rozkaz je sice faktickou novotou, avšak týká se téže obavy, kterou již žalovaný meritorně posuzoval v předchozím řízení, tj. obavy žalobce z výkonu branné povinnosti. Žalovaným tím v podstatě označil povolávací rozkaz zcela správně za sice nový důkaz, avšak prokazující již dříve tvrzený důvod podání žádosti. Žalovaný však, jak v napadeném rozhodnutí uvedl, tyto obavy již v předchozím řízení žalobci věřil a o jejich pravdivosti neměl pochyb. Toto tvrzení žalovaného podle krajského soudu zcela odpovídá obsahu rozhodnutí ze dne 18. 11. 2024, který shrnul výše. Žalovaný v něm sice uvedl, že obavy žalobce jsou předčasné, neboť mu dosud nebyl ani doručen povolávací rozkaz, avšak dospěl k závěru, že obava z nuceného výkonu branné povinnosti (a to dokonce i spojená s nasazením v ozbrojeném konfliktu) není nikdy azylově relevantním důvodem, neboť vynucování plnění občanské povinnosti nelze označit za pronásledování ve smyslu zákon o azylu (viz citace závěrů ze strany 6 rozhodnutí ze dne 18. 11. 2024 v odst. 21 výše). Jinými slovy, závěr o absenci azylové relevance obav žalobce z nuceného výkonu vojenské služby učinil žalovaný nezávislým na tom, zda žalobci byl či nebyl povolávací rozkaz doručen. Stran doručení tohoto povolávacího rozkazu pak žalovaný jen akcentoval, že žalobci nebyl ani nyní doručen povolávací rozkaz *osobně*. Tvrzení žalobce o jeho zařazení do celostátního pátrání označil žalovaný za neprokázaná zcela důvodně, neboť žalobce k tomuto tvrzení žádný důkaz neoznačil.

35. S ohledem na to, že obavy žalobce z výkonu vojenské služby byly žalovaným oprávněně nepovažovány za novou skutečnost, nezabýval se krajský soud žalobcem namítanou judikaturou k otázce branné povinnosti jako azylově relevantního důvodu. Žalobce měl možnost brojit proti závěru žalovaného, že nucený výkon vojenské služby nemůže být (nikdy) azylově relevantním důvodem, žalobou proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 11. 2024. Této možnosti se však žalobce dobrovolně vzdal tím, že v průběhu řízení o žalobě odcestoval do Německa a stal se osobou neznámého pobytu, v důsledku čehož bylo řízení o žalobě zastaveno.
36. Krajský soud souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí i v tom, že za novou skutečnost, na jejímž základě by měl žalovaný opětovně posuzovat žádost žalobce meritorně, nebylo možné považovat ničím nepodložená tvrzení o hrozbě krevní msty a o zadlužení rodičů. Krajský soud souhlasí s žalovaným i v tom, že sdělení těchto skutečností teprve při seznámení se s podklady rozhodnutí prohlubuje pochybnosti o pravdivosti těchto tvrzení.
37. K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud se nezabýval jím tvrzenými zdravotními důvody bránícími jeho vycestování a neopatřil si důkazy o zdravotním stavu žalobce, krajský soud uvádí, že žalovaný se namítaným zdravotním stavem žalobce zabýval na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, přičemž je ve výsledku označil také za účelová tvrzení, neboť žalobce podle žalovaného nedoložil zprávy o svém zdravotním stavu, ačkoli toto výslovně přislíbil. Krajský soud přitom ověřil, že v protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 6. 10. 2025 žalobce skutečně uvedl, že podklady doplní do 13. 10. 2025, avšak neučinil tak. Tvrzení žalobce v žalobě, že tyto doklady již předtím žalovanému dodal, tudíž neodpovídá obsahu spisu a je i nelogické, neboť stěží by žalobce podepisoval bez jakékoli výhrady příslib, že doloží do stanoveného data dokumenty, o nichž by byl přesvědčen, že již žalovanému dodal dříve. Závěru žalovaného tudíž nelze nic vytknout. Řízení o udělení mezinárodní ochrany je řízením o žádosti, v němž je ve vztahu k vlastnímu azylovému příběhu primárně povinností žadatele označit důkazy k prokázání jeho tvrzení. Žalovaný nemůže z povahy věci disponovat dokumenty osobní povahy, týkajícími se žalobce, které mu žalobce sám nepředložil.
38. Vzhledem k tomu, že možnost udělení tzv. humanitárního azylu (do 1. 10. 2025 upraveného v § 14 zákona o azylu) již byla zrušena a s účinností od 1. 7. 2023 bylo zrušeno též ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) azylového zákona, upravující do té doby možnost považovat za vážnou újmu podle zákona o azylu rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky České republiky a zohledňovat tak zdravotní stav žadatele o mezinárodní ochranu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48), bylo zcela nadbytečné se zabývat žalobcovým tvrzením nepříznivým zdravotním stavem a provádět k prokázání této skutečnosti jím navržené důkazy, neboť z uvedených důvodů by nemohl žalobci svědčit nárok na azyl ani doplňkovou ochranu.
39. Konečně je třeba pro úplnost uvést, že žalovaný se ve smyslu bodu 3) rozsudku rozšířeného senátu uvedeného výše v odst. 32 v napadeném rozhodnutí zabýval také tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl přitom, že v Rusku nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce (tj. od listopadu 2024), k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobce sice namítal, že tyto závěry učinil žalovaný na podkladě nikoli zcela aktuálních informací, sám však neložil žádný důkaz o tom, že by žalovaným opatřené informace neaktuální byly, a nadto polemizoval s aktuálností těchto podkladů pouze ve vztahu k otázce vynucování splnění branné povinnosti, což však, jak soud zdůvodnil výše, nebyla nová azylově relevantní skutečnost.

D) Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 17. února 2025

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **M. M.**
státní příslušnost: Ruská federace
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupen advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 834/7, 7052 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2025, č. j. OAM-885/BA-BA07-BA06-2025,

takto:

Soud **opravuje** podle § 54 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, chybu v psaní v rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 78 Az 8/2025-60 tak, že datum jeho vydání správně zní: 17. února 2026.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 26. března 2026

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně